

22

Huszonkét éves vagyok, tehát már elmúltam huszonegy.

Erre ébredtem az albérleti ágyamban. És hogyha én huszonkettő vagyok, akkor bármire képes. Akár halhatatlanságra is, feltéve, ha vállalom önmagam elpusztítását. De nem ám öngyilkosság formájában, arról szó sem lehet. Hanem hogyha hajlandó bármijét megszüntetni, kivéve az életét. De nem ám odadobni, hanem elhagyni. Igen, ez a jó szó: *elhagyni*. Elhagyatottnak lenni, akárcsak én itt most.

Mi kell még? Egészség. De a szó szoros értelmében, azaz én egészben vagyok itt, huszonkét évesen. Meztelenül, az ágyban. Judit elhagyott, más nem kell nekem.

A napokban elvesztettem a karórám a csuklómról. 22 évesen magam előtt láttam a két számjegyet, azt a kettős kampót a levegőben, mialatt kiléptem csupaszon a padlóra, és magamra kapkodtam az oda elszórt ruhadarabokat. Utolsó-nak a cipőt, amivel most majd útra kelek.

Mert útra fogok kelni.

A távolban csöngött egy telefon. Mennyi lehet az idő? Befűztem a cipőmet. Nagyon szép, de minek? Most kilépek az albérleti odúból a konyhába, határozom el már az előszobában, ahol hallottam, hogy Lujzi néni, a főbérlőm bentről kiabálja a keresztnevemet.

– Gézi, Gézi, Gézukám! Telefon!

Visszafordulás a bejárati ajtótól. Bejáratom közben a hangom: „Megyek, Lujzi néni, drága életem. Már megyek!” Mert valóban az életem nekem ő, és hogy valóban az életem, azt az is bizonyítja, hogy Lujzi néni már ott sincsen, amikor bemegyek a szobájába, csak a felvett kagylót hagyta ott a készülék mellett, ő maga visszahúzódott a szalonjába. Vagy azon is túl, a hálójába? Vajon pongyolában van még a drága?

Hat megfontolt lépésnyi időm alatt a torkomat köszörülve máris tudom, csak Judit hívhatott, egyedül neki adtam meg Lujzi néni telefonszámát.

Dehát Judit, miután megcsalt a Riválisommal, az én sértett biztatásomra öszszeköltözött vele, majd tőle visszament az anyjához, hogy mégis inkább énvelem folytassa a diákszerelmet, de az már nem lett olyan, mint régen volt velem, ugyanis közben a Riválisom elhagyta a feleségét, egy vagy két gyermekét, lakást bérelt és visszavárta Juditot oda. Meg is kapta megint. De akkor már úgy lett Judit terhes, hogy nem lehetett tudni, ki az apa, én, az egyetemi diákszerelem, vagy a Riválisom, aki leszögezte: „neki mindegy, melyikünké, ő szeretni fogja

azt a gyereket, mert neki az a fontos, hogy Juditból jöjjön elő". Ellentétben énvelem. Mert én határozatlan voltam, ugyanúgy, miként az a magzat.

Így hát Judit elhagyott mindkettőnket, visszatért az anyai lakásba, ahonnan most telefonál nekem. Vagyis remélhetőleg mellettem döntött.

És akkor az előszobában én el is döntöttem. Elveszem feleségül Juditot, és apa leszek, pedig nem is számítottam arra, hogy engem fog felhívni, jó, akkor nekem családom lesz, ha Judit engem hív most, nem a Riválisomat.

Elvégre huszonekét éves vagyok. Elvégzem az egyetemet, lesz belőlem oktató, magyar–olasz szakos tanár. És láttam is azt a jövődőt, mert én akkor már bármit el tudtam képzelni, miként Judit. Mondta is egyszer nekem a nálam érettebb, legalább harmincöt éves Riválisom: „Hát miket képzeltek ti magatokról, te meg Judit?” Akkor határoztam el, hogy bárhogy dönt Judit, én azt az irányt veszem. Fej vagy írás. Mint aki feldob egy pénzérmét. Igen, az pörgött a levegőben, míg oda nem érkeztem Lujzi néni telefonjához.

Fülemhez szorítottam a fekete kagylót. Beleszóltam.

– Halló! Na végre!

Jó hangot ütöttem meg. Részemről rendben voltam. És gyors, mint egy öntelt villám, olyan.

Férfihang volt. Először hallottam telefonból életemben a Riválisomat:

– Halló. Te vagy az végre? Találkoznunk kell sürgősen. Azonnal. Hallasz?

Egyszerű, fáradt hang, mégis azt mondtam neki:

– Mi van? Mért ordítasz? Mi ütött beléd?

Mert ő csakis Judittól tudhatta meg Lujzi néni telefonszámát. Ugyanis Judit mondta nekem ugyanebből a telefonból, hogy ő most visszaköltözött az anyjához, és mind a ketten hagyjuk őt békén, aludni akar. És azt is hozzátette, végleg szakított a Riválisommal, és most egy kis időt kér tőlem. De vigyázzak, mert ő „kiszedte belőle” az én telefonszámomat. Viszont az nem számít, mert ők az életben nem fognak találkozni többet. Nyugodtan küldjem el a fenébe a Riválisomat. Nem is emlékszik, hogyan tudta „kiszedni belőle” a telefonszámomat az az erőszakos. Pedig ők már leszámoltak egymással, állította egy hete nekem Judit a telefonban, majd pihenő időt kért éntőlem, és állítása szerint a Riválisomtól is.

– Várj meg, hívlak. Nagyon akarlak már látni – fejezte be Judit. – Neki pedig megmondtam, hogy őt soha többé.

– Azonnal gyere az irodámba. A Lipótra – erősködött velem ugyanabból a telefonkagylóból egy hét múltán a Riválisom.

– Történt valami? Mi van?

– Gyere, gyere! Élet-halál. A Lipóton várlak.

És akkor én elhagytam az albérletemet, ami az Ábel Jenő utca 12-es szám alatt volt, benne Dombrovszki Lujzi nénit, aki a legelőkelőbb lengyel családok egyikéből származott. A lengyel himnuszban is ott a neve, hogy „Mars, mars Dombrovszki”. Szerettem ezt a nyolcvanéves matrónát. Felmerült bennem a villamoson, hogy Judit helyett ő lesz az élettársam, de azonnal töröltem ezt a felesleges kitérőt. Elegendő volt már az összevisszaságból, még megbolondulok a végén. Az a fő, hogy tavasz van. Vállalom Judit gyerekét.

Leültem, kinéztem a napsütéses utcára az üvegen át, és elfordultam, ha valami furcsát láttam odakint. Ezért aztán állandóan forgathattam a fejemet ide és oda. Furcsa volt minden.

A Moszkva téren autóbuszra szálltam. Míg azon utaztam, eszembe jutott, hogy amikor Judit külföldre utazott a Riválisommal, Romániába, én gondoltam egyet, Prágába mentem egymagamban.

Autóstopppal jutottam el odáig, jobb lesz úgy felejteni. Rendbe hozom magamat. A sportszatyromon kívül némi pénz és egy telefonszám volt velem.

Gilberttől kaptam azt a számot, hogy majd hívjam fel Prágában az egyik ismert cseh író, Bohumil Hrabalt, aki most nagyon is magányos, mióta a szovjetek megszállták az ő rendetlenkedő hazáját, és – képzeljem el – van Hrabalnak egy fafeldolgozó gépe, azzal járja a vidéket, alkalmi munkát vállal vele, abból élnek a feleségével írói illegáltságban. Gilbert már meglátogatta őket Prágában, és nagyon örültek neki, amikor ifjú magyar íróként bemutatkozott. Németül nyugodtan lehet velük beszélgetni, ők is konyhanyelvűek, állította Gilbert, egy-két angol szó is megteszi a tökéletesség kedvéért.

Gilbertnek volt néhány gépelt novellája, nekem is kettő, jogunk van tehát ifjú magyar írónak lenni, biztatott Gilbert, én meg Judit nélküli magányomban Prágába mentem egyetemi szünet idején.

Aztán ott, a Vencel téri aluljáróból telefonáltam Hrabaléknak. A feleség vette fel, nagyon kedvesen és az enyémnél jobb németességgel közölte, hogy Bohumil most éppen a falvakat járja fafeldolgozóként a gépével, nem lehet tudni, mikor tér vissza.

Ezt kéne nekem is üznom, ezt az ipart, gondoltam akkor én a Vencel téren, de hát egyelőre nekem két novellám van csak. Nem engedhetem meg magamnak, mint Bohumil Hrabal, pedig az én hazám is megszállt ország.

Ettől az emléktől földerültem kissé. Úgy szálltam le az Országos Ideg- és Elmegyógyintézet közelében, ahol a Riválisom dolgozott mint pszichiáter.

Visszafelé kellett mennem a napsütésben a diliházig. Már jártam ott egyszer a Riválisnál érdeklődni, hogy is áll az ügyük Judittal nélkülem. De akkor ő fölényes volt és magabiztos. Csodálkozott, mennyire fiatal vagyok, szinte gyerek. Nem tartott ellenfelének.

„Judithoz érettebb ember illik, ugye?” – kérdeztem, és amikor ő azt mondta erre, neki komolyak a szándékai, azzal vágtam vissza, hát akkor tudd meg, én semmit se mondtam Juditnak, mikor megtudtam, hogy ti lefeküdtetek egymással, csak szó nélkül sarkon fordultam, hazamentem, de otthon, anyámnál rögtön csöngött a telefon, Judit volt az sírva, és azt hajtogatta nekem: „ez nem csere, ez nem csere, ez nem csere, érted, ez nem”. „Erre te lecsaptad a telefont” – vette át Riválisom a szót, és hozzátette, hogy erre fel hagyta el ő a családját. Juditért és énmiattam. Mert én bizonytalanokodtam, ő pedig bizonyított.

– Hónapok múlva. Mert Judit visszajött hozzám... – helyesbítettem.

– Végül meg énhozzám, és nálam maradt...

Azzal mentem el akkor az Ideg- és Elméből, hogy be nem teszem ide többé a lábam.

És most mégis itt vagyok. Megmondom a bolondházban: Judit megszüli a hármunk gyereket, és én leszek az apja. Ő meg, a Rivális visszamegy a családjához. És kész az egész. Én nem bizonytalankodom.

Amíg közeledtem a kerten át a magasra szélesen terpeszkedő épülethez, csakis azon képzeletem, hogy Judit oda járt egy éve kéthetes nyári gyakorlatra, ott ismerkedett össze az ifjúnak számító, de szerintem aggastyán kétgyermekes főorvossal egy heveny kalandra, mialatt én is vidéken, Érden voltam nyári gyakorlatok, körülvéve gyerekekkel és nekem kínálkozó tanárnőkkal, akiket elutasítottam, nem úgy, mint Judit, akiből Riválisom még a telefonszámomat is „kiszedte”. Ezt ő, Judit mondta nekem így, hogy ne haragudjak, de ő „kiszedte belőlem a számodat, mert otthagyta miattam a családját, és beszélni akar veled”. És akkor én valamit mondtam, azzal elmentem, legyenek egymáséi, de csak aztán jött a java. Mert nem tudtam elszakadni. De Judit sem. És ő sem, így lett ő a Riválisom. Nem is vettem számra a nevét. Csak úgy, hogy Rivális.

Megálltam az Elmegyógyintézet kertjében.

Ha most látna valaki, azt hinné, hogy ápolt vagyok! Márpedig én csak egy féltékeny valaki vagyok, egy kergettyű, igen, ez a jó szó énám azóta, hogy nyolc hónappal ezelőtt Judit összeállt a Riválisommal, aztán visszament az anyjához, és mindkettőnkkel szakítani akart, de nem tudott.

És én sem övele, és a Riválisom is csak várta őt egy új lakásban egymaga. Később egy pár lettek újra, én meg albréletbe költöztem Lujzi nénihez az anyámtól. Közben jártam az egyetemre, levizsgáztam két tantárgyból, Judit meg pszichológiából és angolból ugyanott sikeresen.

Csak az évfolyamtársaink egy része sejtett valamit, de azok nem számítottak a véleményükkel együtt, hogy az egyetem egykor híres párja szakított, és azóta még a menzára se járnak ebédelni.

Leültem egy padra, elfordultam a baljós épülettől, amiben a Riválisom várokozott énám. A háttámlára könyököltem, visszafelé bámultam a kerítésen túlra. Elhatároztam, hogy elegendem van belőlük, Juditból meg a bikájából, és önmagamtól úgyszintén, a Kezdőből. Ezt a Rivális mondta rám egykor: „Most mit hadonászol itt nekem? Kezdő vagy te még az ilyenekben”. Visszafordulok, minnek ez a bolondokháza itt, meg rajta a mellemen, meg a gyomromon is ebben a bebarant világban, határoztam el a padon. Vissza se nézek, felálllok és megyek. Lujzi nénihez vissza az albréletembe, és megmondom neki, tagadjon le, ha telefonon keresgélnek.

Ekkor a Riválisom szólított meg a hátam mögül, mit üldögelek, jöjnek velem már. És amikor megnézhettem őt magamnak, láttam, hogy kész, ez az ember kikészült, önkívületi állapotban botladozik vissza a főbejárat felé, valami hóféhér köpeny zsebébe dugott kézzel énelöttem, pedig Judit jelenlegi birtokosaként ő kapta a délcegebb szerepet, és nekem illett volna önmagam árnyékának lenni. Márpedig én – önmagam szerint – jól tartottam magam.

– Előbb menjünk be hozzám – ezt mondta az első emeleti folyosón a kérdészemre. – Ez a mi kettőnk dolga. Vigyázz magadra most, legyenél nagyon erős, úgy legyenél. Bírni fogod?

Mentünk, körülöttünk páciensek, ápolók, talán rendelések folytak a sok ajtó mögött, mit tudom én, végül egy hatalmasan üres, poros teremben csuktam be magunk mögött az ajtót.

És ott alacsony lépcsősor osztotta ketté a teret, valami tanácskozó- vagy konferenciaasztalok, meg két vacak szekrény a sarokban, székek szétdobálva, meg még valamik, mint egy bútorraktárban.

És ott a kába Riválisom leült egy padra, én meg egy székre.

Összenéztünk, ő mintha a halálán lett volna – nem, most egész biztosan nem színészkedett –, és valameddig kínzottan hallgatott. Várta, hogy kérdezzem? Nem, egész biztosan nem, mert amikor megszólalt, azt jelentette ki:

– Vége van. Meghalt. Ő nincs már.

Akkor még nem sötétedett el a terem, a világ. Csak valamit kérdeztem, hiszen hallottam a saját hangomat.

– Na ne. Ő? Judit megszűnt? Szerinted?

– Judit meghalt, most már elmehetsz.

Ezzel gyanúra adott okot, hogy csak el akar tüntetni engem. Kikészült és kész.

– És mibe? – Talán ezt kérdeztem. Talán semmit.

– Altatóval. Rengeteget bevett, én törtem rá a bejárati ajtót, mentőt hívtam, pedig tudtam, hogy már késő. Diagnosztizálták, elvitték. Érted? Judit halott. Elmehetsz. Kész. Kész az egész.

Még valamit kérdeztem, talán azt, hogy hol, melyik lakásban, vagy valami ilyesmit, ő pedig megmondta, hogy hol, és megismételte, hogy tűnjek el, ő is eltűnik az én életemből, hagyjuk egymást békén mostantól, satöbbi. A lényeg, hogy ő nincs többet egyikünknek sem, mármint ő, Judit, az nincs egyáltalán.

– Nana, állj meg – figyelmeztettem, mert ismertem én már a trükkjeiket. – Nem fogsz tovább hülyíteni. Hol van?

– Sehol. Már nincsen.

Ott ültünk egy hosszú és széles és piszkos hodályban, közöttünk egy térdig érő valami asztal, velem szemben egy alak összetörve, a kinti folyosókra szorítva az örültek a bűnöző ápolóikkal vegyesen, és akkor itt bent azt mondja hirtelen szilárdsággal és a szemében veszélyesen erős értelemmel:

– Tudsz figyelni most énrám?

Én elakadok meg ki. Nézek odaátra, a kiegyenesedettre ültében, meddig bírja tartani magát. Ő meg:

– Hajnalban elmentem a Tolbuhin körútra. Csöngettem sokat, mert tudtam, hogy az anyja, Évi elutazott. Sopronba, az ő édesanyjához. Csöngettem sokat, egyre hosszabban, pedig megígértem Juditnak, nem fogom keresni, mert ő össze akarta szedni magát, azzal váltunk el egymástól. Én csak három napig bírtam ki, csöngettem. Végül rátörtem az ajtót. Az ágyon feküdt, halott volt, megállapítottam, hogy rengeteg gyógyszert vett be. Kihívtam a mentőket. Ők is megállapították. Meghalt. El is szállították.

Én felálltam, akkor kezdődött, egészen addig, míg a Rivális be nem fejezte azzal: „Most már elmehetsz...” És még valamit, de azt már odaátról hallottam, vagyis távolodva: „Tűnj el!”

Majd csönd. És nem sötétség, csak semmi. Egy szünet. Olyan, amelyet addig még sosem tapasztaltam, akkor sem, amikor gyerekkoromban egyszer súlyos beteg voltam hosszú ideig. De ez más volt. A legnagyobb egyszerűséggel kiakadtam a Hodályban. Semmi. Semmiben voltam senki, sehol.

Aztán vissza a Hodályba.

Visszataláltam önmagamhoz, nagy zűrzavar alján, zajokban és ordítózásban, a két alacsony és széles térelválasztó lépcsőfok aljában állva, valamivel feljebb kavargó embertömeg, fehérruhásan testes ápolónők támogatták azt, aki előzőleg beszélt hozzám, de most nagyon véres volt az egész arca meg a köpenye, és roskadozott, és mert az én kezem is véres itt lent, egyedül, ahogy láttam őket kiabálva, de a hangzavar fölé emelkedett egy ordítás, talán arra tértem oda vissza, hogy „Egymás közt elintézni! Ez a mi kettőnk dolga! Magánügy! Csak a mi privátunk! Nem kell senki!” Ő volt, csüggő fejjel vérezve, ordítva, támogatva. És ez a Riválisom hangja volt, rám se néztek azok, csak vitték ellátni őt, mert az egyik füle, az a vérbő szerve vérzett, és különben is kaphatott, de a bútorzat is bőven borogatta körös-körül.

És elment a nagy csoport, becsukták az ajtót maguk mögött, és csend lett.

Elmentek ellátni. Mély csönd.

Egyedül álltam abban a Hodályban.

Volt ott minden. Vízcsap is. Lemostam a kezem. Szerencse, hogy egy elmeegógyintézetben történt az egész, nagy szerencse. Ott állt egymáshoz szorulva a két vacak szekrény a csapnál. Az egyiknek az ajtaján ökölnyi lyuk. Nekem pedig a vízszög alatt sebek bukkantak elő a kézfejem. Tehát én vertem bele a szekrénybe a lyukat.

Szemlét tartottam, mit csináltam egyebet az agyhalálom időszakában. Bútorokat borogattam. Egyik szék darabokban, Riválisom koponyájával foglalkoztam. Meggyújtottam valamit? Mert mintha füst úszkált volna a süket levegőben. Majd hirtelen az is megszűnt, vagyis érzékcsalódás volt. Az enyém.

Mi okozta? Hogy Judit meghalt? Nem, ezt valahogy még akkor sem tudtam bevenni. Hogy ő meghalt.

Lujzi néni azzal fogadott mint Főbérnök, hogy egy egyetemi társnőm van itt. A bejárati ajtónál suttogta ezt. Megköszöntem. Zsuzsa, a Barátnő a konyhában ült. Mondta, hogy Judit üzenetét hozza, miszerint Judit az anyjához költözött a Riválisomtól, mert egyedül akar lenni, hiába keresett telefonon engem. Senkit sem akar látni, meg akar nyugodni. Elment a Barátnő.

Másnap újabb telefon őtőle, hogy Juditra a Riválisom rátörte az ajtót az üres lakásban.

Ezt már tudtam, megtudtam magától a Riválistól, még a diliházban. Azt is, hogy öngyilkos lett. Azt viszont nem, hogy a kórházba szállítás és a gyomormosás után Judit életben maradt, vagyis a meghibbant Riválisom rögeszmésen hazudott nekem. Judit él, és a magzat, akinek két apja van, úgyszintén megmaradt.

Megköszöntem Zsuzsának a végül is jó híreket. Úgy tettem, mintha most értesülnék róluk legelőször. Ő meg csodálkozott a részvétlenségemen. Valami olyasmit mondtam neki, már hallottam a történekről, üdvözlöm Juditot, és ha Zsuzsa

bemegy hozzá a kórházba..., mire ő közölte, hogy Judit már a Tolbuhin körúton van, otthon fekszik. Ne látogassam meg. Se én, se a Riválisom. Ez a legfontosabb. Judit ragaszkodik ehhez.

Néhány hét múlva befejeztem a harmadik novellámat. Mindháromat véglegesnek, megfelelő hosszúságúnak tartottam, és Ajtony Árpád, a mesterem tanácsára leadtam a Magvető Könyvkiadónak. Mégsem tudtam kigyógyulni Juditból. Ha találkoztunk, az volt a baj, ha nem, akkor az.

Már látszott a terhessége, és azt mondta nekem, várjam meg másnap az Anatómiai Intézet előtt, segítsek neki elköltözni a Riválisomtól. Együtt laktak Óbudán, sok bajuk lehetett egymással, Judit nem részletezte, én meg nem faggattam. Csak annyit mondott még, hogy szüksége van rám.

Jó, akkor együtt fogunk élni. Nehezen aludtam el aznap, arra gondoltam, a Tolbuhin körútra fogok költözni Judithoz és az anyjához, de Lujzi néninek egy szót sem szóltam erről. Valami azt súgta, én csak eszköz vagyok egy bolond pár vitájában. Még nem dőlt el semmi.

És nem tévedtem. Másnap az Üllői úton várakoztam, Judit még elszántnak mutatkozott a villamoson, mégis szórakozottan bámult olykor a levegőbe. Azután a Margit híd budai hídfőjénél buszra szálltunk, és ott a kalauznő rámosolygott, amikor észrevette, hogy ezúttal nincsen egyedül, úgy utazik Óbuda felé. Végigmért engem, majd női cinkossággal Juditra nézett. „Akkor maga ma végre nem fog sírni, ugye?” Erre ő a busz végébe rohant, én utána, és akkor csalódottan hallanom kellett, hogy maga elé köpködi a három szót. Nem is egyszer: „Mi köze hozzá, mi köze hozzá, mi köze van ennek hozzá, mi köze hozzá”. Vagyis nem énhozzám akarna ő visszajönni, hanem csak a Riválisomtól el, és a közös lakásukba érkezve egy csontsovány, megbolondult férfi ült hálóköntösben, gyűlölettel nézve csakis énra: „Elviszed? Azt hiszed? Akarod a rosszat? Hát akard, csak akard, majd meglátod, ki ez, meg ki vagyok én”. Közben Judit csomagolt, járkált a két szobában, sírva pakolta a holmiját, végül zokogva roskadt le, amikor végzett, hogy nekem kellett úgy döntenem, elmegyek az előszobán át, túl az ajtajukon és lefelé a lépcsőjükön a magasszintre, csak el, és még akkor sem ért véget, mert a veszett pártól, a ragályuktól fertőzötten egy üzemi ór kapott el a közeli utcán, és az arckifejezésemről megvadulva bevonszolt a fülkéjébe, ahol is egy székre rogytam bambán, amíg ő telefonon hívta a rendőrséget, átkutatták a sportszatyromat, mert az volt nálam, elhoztam segíteni a költözködést, mert előre sejtettem, lesznek bizonyos akadályok, csak erre azért nem számítottam.

És arra se, hogy végül épp az utált rendőrök fognak megsajnálni, mert az őrmesternek volt egy velemkorú fia, és annak az őrmesternek az utasítására végül elvittek az Ábel Jenő utca 12-be, Lujzi nénihez engem. Engem, aki máig tartó szégyenemre, sírva fakadtam annak az őrmesternek a vállán, aki a nevemen szólított, mivel előzőleg már tanulmányozta a személyi igazolványomat, és a Riválisom – ami a legfőbb megaláztatás volt – a nyitott ablakon meztelenül kihajolva igazolt engem, hogy valóban őnála jártam, nem akartam én felgyújtani egy kisüzemet, „engedjék el, engedjék el nyugodtan”, majd becsukta azt az ablakot, és ment is vissza tovább kefélni a párját, akivel újra összehoztam, az volt az én hülye szerepem a páros életükben, énnekem, miként azt az őrmester is megállapította.

Aludni próbáltam ezután Lujzi néni kisszobájában, de az első szemhunyásra kiderült, hogy reménytelen, miként én magam is, de annyi eszméletem akadt még, hogy nem vertem a falba a fejem, pedig baromi erős volt rá a vágyam.

Ugyanis az Lujzi néninek a fala volt. Az én legeslegutolsó szerelmemé, határoztam el, csak nehogy bárki megtudja ezt.

És Szalmaszálamé – ahogyan akkor elneveztem őt, és úgy is szólítottam az én arisztokratámat.

Ez mind-mind nem volt elég.

Úgy látszik, szükség volt egy végjátékra. Valami még nagyobb áldozatra, vagy inkább semmitmondásra, jelentéktelenül jelentéstelen halálesetre, nevensincs kipusztulásra az egész jelentéktelenségben idehaza – mindenféle – dadogtam suttogva, zsebre tett kézzel, a sietős lépteim ütemére, mialatt a Keleti pályaudvar – Keleti pályaudvar – Keleti pályaudvar felé mentem, mint fele-felefeleember, hogy talán egy vonaton majdan végre rám jön némi álomszender. Ugyanis az volt akkor, az a nóta, „nem aludtam napok óta”.

És előzőleg becsengettem Judit régi lakásába a Tolbuhin körúton, ahol már csak az anyja fogadott, és Évi néni megrémült ugyan éntőlem, mégis elárulta, hogy a lánya meg a Riválisom elutaztak, méghozzá Romániába, a Riválisom szülőhazájába, mert a férfi onnan származott ide, és most magával vitte Juditot el innen, csak el, bemutatni a szüleit neki, vagy még inkább azért, hogy ne legyenek azonos országban énvelem. Meg hát Judit már hét vagy nyolc hónapos terhes, illik bemutatni a nagyszülőknek őt.

– Jó, akkor én utánuk megyek – jelentettem ki.

– Ne tedd – nyugtalanodott az aprócska hölgy. – Nem tudjuk a város vagy falu nevét, és különben is azért mentek oda, hogy ne legyenek egy országban veled, mert te...

– Pont azért akarok odamenni, csakis azért, mert én meg egy országban akarok lenni övelük.

De ezt már a lépcsőházból szoltam vissza neki. És különben is magammal hordtam összes okmányomat, pénzemet, mert a rendőrök állandóan igazoltattak az arckifejezésem miatt városszerte, tehát irány a Keleti, a Keleti pályaudvar, rögeszmém, hogy egy országban legyek a hölgygel és az úrral, vágattam a vilamoshoz, ami engem odavisz most.

Igen ám, de vágta közben beleütököztem Szili Baluba. A nagy termetű, fekete szakállas és kedves alak szintén ajzott állapotban ragadott karon a délutáni csúcsforgalomban, és az ő élesen sipító hangján ragaszkodott ahhoz, hogy elmenjek hozzá, elvonszolt a közeli lakhelyére, mert feltétlenül meg akarta mutatni az ő nagy sikerű monotípiáit, nem tűrt ellenkezést. Így hát magával ragadott, egy székre nyomott a szalonjában, és elélem tárt számos hártypapírt, finom ecsettel különféle színű kusza ábrákkal telerajzolva, aztán elrohant valahová elhozni a legjavát, mert látnom kell azokat is, várjam csak meg.

Azóta is szégyenkezem, hogy nem is tudom, mi okból én a távollétében gonoszságból gombóccá gyúrtem és a padlóra dobáltam pontosan hármat az érzékeny művekből, hárman voltak, miként mi, ők ketten meg én, azt néztem, és úgy

távoztam az emeleti lakásból, hogy még az ajtót is kitárva hagytam, lerobogtam a lépcsőkön, és rövid úton a Keletibe érkezve még azon sem csodálkoztam, hogy arról értesültem ott, percekben belül indul egy vonat Románia felé. Akkor kezdtem szégyenkezni, minek gyűrtem össze azt a három monotípiát. Még egymás mellé is illesztettem őket, sorba.

Már előzőleg eldöntöttem, Sepsiszentgyörgyre megyek, tehát jegyet váltottam Sepsiszentgyörgyig.

Mindvégig varázslatos jelek úszkáltak előttem, és helyettem intézkedett egy nagy erejű szándék. Nem is szégyenkeztem sokáig azon, amit Szili Baluval műveltem, hisz azt sem én akartam. Valami parancsra tettem, nem én voltam a felelőse annak, se másnak.

Azon sem csodálkoztam, hogy a vonat rögtön elindult – mit elindult, egyet zökcent, máris száguldani kezdett –, és amint a helyemre dőltem, ott egy csapásra elaludtam. Hisz az egyetlen ember, akihez mehettem Romániában, Felber Faszí volt, egy sepsiszentgyörgyi főorvos, bár én még életemben nem jártam Sepsiszentgyörgyön, csak hallottam róla, hogy Felber Faszí ott lett főorvos. Őt magát tizenhat, vagy inkább tizenöt éves koromban ismertem meg személyesen, amikor mostohaapám és édesanyám társaságában Erdélybe látogattam.

Kölyök voltam akkor még, és első látásra rokonszenvezni kezdtünk mi ketten. Mostohaapám osztálytársa volt a nagybányai iskolában, ő nevezte Faszinak, az igazi keresztnévét azóta elfelejtettem. Azonnal tegeződünk, sőt leveleztünk még az én egyetemista éveimben is. Vannak ilyen szimpátiák, és jó, hogy léteznek. Természetes volt, hogy Romániába indulván, csak azért, hogy Juditékkel egy országban lehessenek, Felber Faszíhoz igyekeztem Sepsiszentgyörgyre, hiszen fejből tudtam a címét, Nagybányán találkoztunk, meg a fernezelyi Bódi-tónál evezünk is kamaszkoromban. Agglegény volt világeletemben, szerette a volt osztálytársát, a mostohámát, akit én utáltam, viszont valósággal a saját fiává fogadott engem Felber Faszí, később is érdeklődött felőlem, én meg viszonztam.

Így kerültem Sepsiszentgyörgyre.

Az elhanyagolt állomásra érkezve megtudtam az útirányt. Már sötét este lett. Pontosan négy buszmegálló, régi földszintes házak és kertek és kerítések között szálltam le. Pár lépésnyire ott volt Faszí bácsi előkertje, mögötte a háza, nyilván szolgálati lakása a lámpafényes három ablakával. Ezen sem lepődtem meg, csupa hármassággal találkoztam én aznap, hiszen egy hármasságba tartoztam Judittal és a Riválisommal egyesülve, meg aztán a közös magzat.

Deszkára illesztett kapucsengőt kellett megnyomnom, és máris jött elém, és boldog lett tőlem Felber Faszí doktor úr, és boldog lett, mert megpillantott, és vállamat átkarolva vitt be a házba, ugyanis egymagában gubbasztott bent, ahol szólt a lemezjátszója, hol fiúnak, hol Gézának szólított, mint a vér szerinti apám, aki szintén Erdélyből származott, de ez szóba sem került, mert dr. Felber úgy tudta, én egyenesen származom a mostohámtól, az ő már halott barátjától, és nem akartam a dolgot bonyolítani, azt sem árultam el, hogy mi szél hozott ide, pedig kérdezte, hogy „mi szél hozott ide hozzám, fiú”, csak annyit tudott meg tőlem, hogy feltétlen látni akartam végre már, és ő ezt el is hitte, erős házipálinkát, úgynevezett cujkát vett elő, töltött az üvegből.

Mondta, hogy telefonügyeletben van aznap éjszaka, de az nem számít, mert ritka Sepsiszentgyörgyön a váratlan éjjeli eset mostanában, ígyunk csak nyugodtan, hanyadéves is vagyok én az egyetemen? Üljek már le.

Így telt el vagy egy óra, emlékekkel meg barátsággal, és egyszer csak, amikor már majdnem az egész cujkásüveget elfogyasztottuk, hát csörögni kezdett a telefon.

Mindenre, de mindenre emlékszem, a Faszí bácsi felugrott, szétszóródott háját igazgatta az ujjával, ugrott az öreg készülékhez, felkapta.

– Itt vagyok, Iluska.

És aztán fokról fokra egyre inkább kihúzta magát a népművészeti párnákkal teli, deszkapadlós éjjeli szobájában, úgy hallgatta a hívást, és a végén csak annyit szólt: „Máris, jól van!”

Rohant aztán a vízcsaphoz, megnyitotta, alája dőlt a víznek, a haját, fejét hűtötte vele.

Közben énnekem és önmagának is magyarázott, hogy neki most rohannia kell a kórházba, mert egy nő kiugrott itt, a szentgyörgyi állomás előtt a robogó gyorsvonatból, ahol a magas töltés van, egy terhes nő, és a férje, aki kolléga, orvos hozta be a kórházba, és neki el kell látnia, autóval fog bemenni, addig csak maradjak, majd jön, és már az ajtónál volt, amikor én meg szintén mondtam, hogy velem megyek, mert már szintén álltam, ő meg, hogy akkor futás.

Es ott hagytuk a házat, és volt ott egy autó, valami korabeli kelet-német vagy milyen, és már benne ültünk, és mentünk vele, mikor Faszí bácsi újabb adatokat sorolt azt a vacak utat figyelve, inkább csak magának, de énnekem is, hogy az a nő összeveszett a vonaton a férjével, azért ugrott ki a robogó szerelvényből, amit a férj nyilván vészfékezett, és nyilván, és megint nyilván, és megint.

A kórház viszonylag nagy volt, dr. Felber fékezett, kiugrott, majd be, én pedig mögötte, és a műtőfolyosón már messziről jött a Riválisom, és nem is köszöntek egymásnak, csak ő utat engedett a vágató kollégának, majd ment mögötte. Én pedig őmögöttük.

Odaálltunk egy üvegfal elé a Riválisommal, onnan lehetett a műtőbe benézni. Judit bent feküdt, injekciót kapott Felber doktortól, aki később elmagyarázta, hogy görcskeltőt, ami megindítja a kitolást, de nem ez a lényeg, hanem az, hogy amikor a két apa szeme láttára előtolódott a csecsemő, Judit felült, karjára vette, magához szorította, és akkor a magzatnak leesett a szája. Ki lett tátva, vagyis halott volt, én meg, szó nem hangzott, elmentem onnan, ki az autóhoz.

Felber azt sem tudta, hogy mindent láttam bent az üveglap mögül, azt hitte, mindvégig az autónál váraкоztam őrá. Beültünk, elindultunk. Mentünk éjszaka a városban, ő közben elmondta azt, amit láttam. Mondta, hogy majd nappal az a pár el fog utazni tovább, a férfi itteni szüleihez. Az ő felelősségére, mert szerinte az az asszonyka már összeszedte magát.

Mondtam, én meg szintén egy reggeli vonattal, csak ellenkező irányba.